

GLAMURAMA

BRET ISTON ELIS

Preveo
Goran Kapetanović

■ Laguna ■

Naslov originala

Bret Easton Ellis
GLAMORAMA

Copyright © 1998 by Bret Easton Ellis

Translation Copyright © 2006 za srpsko izdanje, LAGUNA

Džimu Severtu

Zahvaljujem

Gariju Fisketdžonu

Amandi Urban

Džuli Grau

Heder Šroder

Soniju Meti

U svakom vremenu postojali smo i ti, i ja, i ovi kraljevi.
– *Krišna*

Grešite ako naša dela smatrate samo politikom.
– *Hitler*

1

– Flekice... flekice svuda po trećoj tabli, vidite?... ne, onoj... drugoj odozdo, i hteo sam to juče nekome da pomenem, ali se isprečila foto-sesija, a Jaki Nakamari, ili kako se već zove prokleti dizajner... majstor svog zanata *nije*... pobrkao me je s nekim pa nisam mogao da podnesem žalbu, ali, gospodo... i dame... eto ih: *flekice*, odvratne majušne flekice, i *ne deluju* nasumično nego kao da ih je napravila mašina... zato ne želim opsežne opise, samo u čemu je stvar, aerodinamično, bez kindurenja, bez sušte istine: ko, šta, gde, kada, i nemojte da preskočite zašto, mada po izrazima vaših jadnih lica stičem jasan utisak da na *zašto* neću dobiti odgovor... a sada, hajde lepo, do sto đavola, da čujem *u čemu je stvar*.

Ovde nikad ne mora dugo da se čeka da neko otvori usta.

– Maco, ovaj deo šanka dizajnirao je Džordž Nakašima – tiho me ispravlja Džej Di. – A ne, hm, Jaki Nakamaši, hoću reći Juki Nakamorti, to jest... jao, jebô te, Pejtone, vadi me.

– Ovaj sprat dodeljen je *Jokiju Nakamuriju* – kaže Pejton.

– Jelda? – pitam. – A ko mu ga je dodelio?

– Pa, dakle, mua – kaže Pejton.

Pauza. Netremični pogledi u Pejtona i Džej Dija.

– Jebô te, ko je sad pa Mua? – pitam. – Jebeš mi mater ako imam pojma ko je Mua, maco.

– Viktore, molim te – kaže Pejton. – Siguran sam da je Dejmijen sve to već raspravio s tobom.

– Dejmijen jeste, Džej Di. Dejmijen jeste, Pejtone. Ali samo mi reci ko je Mua, maco – vičem. – Pošto me već, kao, probija znoj.

– Mua je Pejton, Viktore – tiho kaže Džej Di.

– Ja sam Mua – kaže Pejton klimajući glavom. – Mua je, hm, francuska reč.*

– Siguran si da *nije* predviđeno da te flekice budu tu? – Džej Di nesigurno dodiruje tablu. – Mislim, možda je to, oh, ne znam, *u trendu* ili tako nešto.

– Čekaj. – Dižem ruku. – Kažeš da su te flekice *u trendu*?

– Viktore... čeka nas dug spisak stvari koje moraju da se provere, maco. – Džej Di pokazuje dug spisak stvari koje moraju da se provere.

– Flekice će biti sređene. Neko će otpratiti flekice odavde. Dole već čeka mađioničar.

– Do sutra uveče? – grmim. – Do *su-tra u-ve-če*, Džej Di?

– Može se to završiti do sutra, zar ne? – Džej Di gleda Pejtona, koji klima glavom.

– Ovde se „sutra uveče“ proteže u rasponu od pet do mesec dana. Gospode bože, zar niko ne primećuje da kiptim?

– Niko od nas nije baš bio pričvršćen za podlogu, Viktore.

– Mislim da je situacija dovoljno prosta: *ono* su – pokazujem prstom – flekice. Da li ta rečenica treba da ti se dešifruje, Džej Di, ili ti ono, kao, *dopire* do mozga?

S nama stoji „novinarka“ iz *Ditejsa*. Zadatak: da se muva oko mene nedelju dana. Naslov: stvaranje kluba. Rib: megabrus, tona ajlajnera, sovjetska mornarska kapa, plastični nakit u obliku cveća, smotan primerak časopisa *W* pod svetloputom zategnutoj mišicom. Uma Turman kad bi Uma Turman imala metar pedeset sedam i spavala. Za njom ide neki tip u prsluku s čičak-trakom preko ragbističkog dresa i kožne vetrovke, te nas snima kamkorderom.

– Čao, maco. – Udišem dim „marlbora“ koji mi je neko dao. – Šta misliš o flekicama?

Novinarka spušta naočari za sunce. – Zaista ne znam. – Razmišlja na čiju stranu da stane.

– Devojke s Istočne obale su fensi – sležem ramenima. – Zaista gotivim one njihove odevne stilove.

– Ja baš i nisam deo te priče – kaže.

– A kao, ovi moroni ovde jesu? – frkćem. – Ne kenjaj.

S poslednjeg sprata Bo se naginje preko ograde i viče: – Viktore, Kloj na liniji deset.

* Fr. *moi* – ja. (Prim. prev.)

Novinarka odmah podiže *W* i uzima notes, u koji nešto žvrlja, načas predvidljivo nadahnuta.

Uporno piljeći u flekice, ja vičem: – Reci joj da sam zauzet. Na sastanku sam. Vanredno stanje. Reci joj da sam na sastanku *o* vanrednom stanju. Javiću joj se kad ugasm požar.

– Viktore – dovikuje Bo. – Zove već *šesti* put danas. Zove već *treći* put u poslednjih *sat vremena*.

– Reci joj da ćemo se naći u *Dopelgengeru* u deset. – Spuštam se na kolena, zajedno s Pejtonom i Džej Dijem, i prelazim rukom po tabli, pokazujući gde flekice počinju i gde se završavaju, a onda opet kreću naviše. – Flekice, čoveče, pogledaj ih samo, pizda im materina. Sijaju. Jebō te, one *sijaju*, Džej Di – šapućem. – Gospode, ima ih svuda. – Najednom zapažam čitav novi niz i zacvilim, otvorenih usta.

– A mislim i da se *šire*. Mislim da ovih ovde ranije nije bilo! – Gutam knedlu, a zatim promuklo cedim: – Usta su mi zbog ovoga neverovatno suva... može li neko da mi donese dijetalni ledeni čaj „Arizona“ u boci, *ne* u konzervi?

– Zar Dejmižen nije s tobom raspravio dizajn, Viktore? – pita Džej Di. – Zar nisi znao za postojanje ovih flekica?

– Ne znam ja ništa, Džej Di. Ništa, nula. Upamti to. Ja... ne znam... ništa. Nikad ne pretpostavljaj da išta znam. Nula. Ništa. Ne znam ništa, baš ništa. Nikad...

– Shvatio sam, shvatio sam – umorno kaže Džej Di dok ustaje.

– Ja zaista ništa ne vidim, maco – kaže Pejton, i dalje na podu.

Džej Di uzdiše. – Čak ih ni Pejton ne vidi, Viktore.

– Zamoli vampira da skine jebene tamne naočari – režim. – Kako kenjaš, čoveče.

– Ne prihvatam da me neko naziva vampirom, Viktore – duri se Pejton.

– Šta? Prihvataš da analno prodiru u tebe, ali *ne* i da te zovu Drakulom u *šali*? Jesmo li mi na istoj planeti? Idemo dalje. – Mašem rukama, pokazujući na nešto nevidljivo.

Dok cela grupa silazi za mnom na drugi sprat, šef kuhinje – Bongo koji je iz Venecuele stigao preko *Vunderbara*, *Munklaba*, *Pedija* i *Masamase* – pali cigaretu i spušta tamne naočari pokušavajući da održi korak sa mnom. – Viktore, moramo da popričamo. – Nakašljava se, rukom tera dim. – Molim te, noge mi otpadaju.

Grupa staje. – Uno momento, Bongo – kažem, primećujući da se zabrinuto zglada s Kenijem Kenijem, koji je na neki čudan način

povezan s *Glorijus fudsom* i koga tek treba obavestiti da neće imati nikakvog učešća u dostavi hrane za sutrašnju večeru. Pejton, Džej Di, Bongo, Keni Keni, tip s kamkorderom i riba iz *Ditejlsa* čekaju da nešto uradim, a pošto sam pogubljen, gledam preko ograde na drugom spratu. – Idemo, narode. Jebô te, pa imam da proverim još tri sprata i pet šankova. Molim vas, napravite mi malo mesta. Sve je ovo vrlo teško. Od onih flekica zamalo da se bukvalno isповраćam.

– Viktore, niko ne poriče postojanje flekica – obazrivo kaže Pejton.

– Ali moraš smestiti flekice u, hm, određen, dakle, kontekst.

Na jednom od monitora poređanim po zidovima na drugom spratu: MTV, reklama, Helena Kristensen, „*Rock the Vote*“.

– Bo! – vičem naviše. – Bo!

Bo se naginje preko najviše ograde. – Kloj kaže da će biti u *Metro Si Siju* u pola dvanaest.

– Čekaj, Bo... Ingrid Čavez? Je li Ingrid Čavez potvrdila? – derem se.

– Proveravam... čekaj, za večeru?

– Da, a ja ovde škrgućem zubima, Bo. Proveri slovo C za večeru.*

– O, bože, moramo da popričamo, Viktore – kaže Bongo s tako jakim stranim izgovorom da ne uspevam ni da ga prepoznam, a onda me hvata za mišicu. – Moraš odvojiti vremena za mene.

– Bongo, a da se ti malo nosiš odavde? – kaže Keni Keni usukanog lica. – Evo, Viktore, probaj kruton.

Grabim mu jedan iz ruku. – Mmm, ruzmarin. Strava, dečko.

– Žalfija, Viktore. *Žalfija*.

– Možeš ti da se n-n-n-nosiš – zamuckuje Bongo. – A ponesi i taj ogavan kruton.

– Hoćete li vas dva pedera da umuknete, u pizdu materinu? Idite mesite neko pecivo, ili šta ja znam. Bo, do đavola! Progovori!

– Naomi Kembel, Helena Kristensen, Sindi Kroford, Šeril Krou, Dejvid Šarve, Kortni Koks, Hari Konik Mlađi, Frančesko Klemente, Nik Konstantin, Zoi Kasavetes, Nikolas Kejdz, Tomas Kalabro, Kristi Konvej, Bob Kolačelo, Vitfild Krejn, Džon Kjuzak, Din Kejn, Džim Kurijer, Rodžer Klemens, Rasel Krou, Tija Karere i Helena Bonam Karter... ali nisam siguran da li ona treba da stoji pod B ili pod C.

– Ingrid Čavez! Ingrid Čavez! – vičem. – Jebô te, da li je Ingrid Čavez potvrdila ili nije?

* Abecedni spiskovi u romanu organizovani su prema izvornim oblicima imena poznatih ličnosti, čiji se registar može naći na kraju knjige. (Prim. prev.)

– Viktore, poznate ličnosti i njihovi preterano brižni medijski predstavnici žale se da tvoja telefonska sekretarica ne radi – dovikuje Bo. – Kažu da posle trideset sekundi pesme „*Love Shack*“ ostaje samo pet sekundi za poruku.

– Pitanje je prosto. Odgovor je „da“ ili „ne“. Šta bi drugo ti ljudi uopšte imali da mi kažu? Pitanje nije teško: Dolazite li ili ne dolazite na večeru i otvaranje kluba? Zar je to teško shvatiti? A ti si mi sva kao Uma, maco.

– Viktore, Sindi ne spada u „te ljude“, Veronika Veb ne spada u „te ljude“, Elejn Irvin ne spada u „te ljude“...

– Bo! Kako nam izgleda slovo A? Keni Keni, ne štipaj Bonga.

– Svih devetoro? – dovikuje Bo. – Kerol Alt, Pedro Almodovar, Dejna Ešbruk, Kevin Okoan, Patriša, Rozana, Dejvid i Aleksis Arket i Andre Agasi, ali nema Đorđa Armanija i Pamele Anderson.

– Sranje. – Palim novu cigaretu, a onda bacam pogled na ribu iz *Ditejlsa*. – Hm, to je rečeno u pozitivnom smislu.

– Dakle, kao... pozitivno sranje? – pita.

– A-ha. Hej, Bo! – vičem. – Pobrini se da na svim monitorima ide ona traka s virtuelnom stvarnošću ili MTV, pobogu, ili šta god. Prošao sam pored ekrana na kome je VH1, gde neki debeli ljakse sa šeširom od pet hektara cmizdri...

– Hoćeš li se naći s Kloj u *Flauersu*... pardon, u *Metro Si Siju*? – dovikuje Bo. – Pošto ja više neću da lažem.

– Ma lagaćeš – vrištim. – Ništa drugo i ne radiš. – Zatim, posle ležernog obaziranja na ribu iz *Ditejlsa*: – Pitaj Kloj da li dovodi Beatris i Džuli.

Tišina odozgo tera me da se zgurim, a onda Bo, temeljno iznerviran, pita: – Misliš na Beatris *Artur* i Džuli *Hagerti*?

– Ne – urlam kroz stisnute zube. – Džuli *Delpi* i Beatris *Dal*. Ne kenjaj, Bo, i uradi to.

– Beatris Dal snima onaj film *Ridlija Skota*...

– Ovo s flekicama me je stvarno dotuklo. Znaš zašto? – pitam ribu iz *Ditejlsa*.

– Zato što ih je... mnogo?

– Ne. Zato što sam perfekcionista, maco. A to možeš i da zapišeš. U stvari, sačekacu da to uradiš. – Najednom jurim nazad do table ispod šanka, svi jure za mnom uz stepenice, a ja kukam: – Flekice! Sveti Isuse Hriste! Neka mi neko pomogne, *molim vas*. Mislim, svi se

ponašaju kao da još nije jasno jesu li te flekice iluzija ili stvarnost. Ja mislim da su đavolski stvarne.

– Stvarnost jeste iluzija, maco – utešno kaže Džej Di. – Stvarnost jeste iluzija, Viktoro.

Niko ništa ne progovara dok mi se ne doda pepeljara, u koju gasim maločas zapaljenu cigaretu.

– To je, uh, baš duboko – kažem gledajući novinarku. – Baš duboko, a?

Ona sleže i vrti ramenima, a onda se vraća žvrljanju.

– Uze mi reakciju iz usta – mrmrljam.

– Oh, da ne zaboravim – kaže Džej Di. – Jan Vener ne dolazi, ali ipak hoće da – Džej Di baca pogled na notes – pošalje ček.

– Ček? Za šta?

– Samo – ponovo gleda notes – hm, ček.

– O, bože. Bo! Bo! – vičem.

– Mislim da se ljudi pitaju zašto nemamo kako-ono-beše – kaže Pejton. Zatim posle mnogo pucketanja prstima: A, da, *akciju!*

– Akciju? – stenjem. – Bože mili, mogu samo da zamislim kakvu bi ti akciju hteo. Obrazovni fond za Kijanua. Nabaviti Markiju Marku gej mozak. Poslati Lindu Evandželistu u prašumu kako bismo navalili na Kajla Meklahlana. Neka, hvala.

– Viktoro, zar ne treba da imamo akciju? – pita Džej Di. – Možda globalno zagrevanje ili Amazon? Nešto. Bilo šta.

– *Passé. Passé. Passé.* – Zastajem. – Čekaj... Bo! Da li dolazi Suzana Depase?

– A sida?

– *Passé. Passé.*

– Rak dojke?

– O, super, do jaja – izustim pre no što ga ovlaš ošamarim. – Uozbilji se. Za koga? Dejvida Bartona? Ionako više niko sem njega nema sise.

– Znaš šta pokušavam da kažem, Viktoro – odvrća Džej Di. – Nešto kao Imajte prašumu na umu ili...

– Hej, imaj *moju* prašumu na umu, pederčiću. – Razmišljam o tome. – Akcija, hmm? Jer bismo – nesvesno palim novu cigaretu – više zaradili?

– A i ljudi bi se zabavili – podseća me Džej Di, češući tetovažu mišićavog čovečuljka na bicepsu.

– Da, i ljudi bi se zabavili. – Vučem dim. – Bacio si me u razmišljanje, znaš, iako je otvaranje za, oh, manje od dvadeset četiri sata.

– Znaš šta, Viktoro? – prepredeno kaže Pejton. – Hvata me, ah, perverzno iskustvo, maco, da, ah... nemoj sad da se uplašiš, obećavaš?

– Samo ako mi ne kažeš s kime si sve spavao prošle nedelje.

Razrogačenih očiju, Pejton pljeska rukama i zaneseno kaže: – Ostavi flekice. – Zatim, kad je video kakvu sam grimasu napravio, nešto plašljivije dodaje: – Spasite... flekice?

– Spasite flekice? – grca Džej Di.

– Da, spasite flekice – kaže Pejton. – Dejmižen želi tehno, a te flekice svakako se mogu tumačiti kao tehno.

– Svi mi želimo tehno, ali želimo tehno *bez* flekica – stenje Džej Di.

Tip s kamkorderom zumira flekice, i sve je vrlo tiho dok on zevajući ne kaže: – Do jaja.

– Ljudi, ljudi, ljudi. – Dižem ruke u vazduh. – Je li moguće otvoriti ovaj klub a da se usput ne ponizimo? – Počinjem da se udaljavam.

– Pošto već pomišljam da *nije* moguće. Komprendo?

– Viktoro, pobogu, molim te – kaže Bongo dok odlazim.

– Viktoro, sačekaj. – Za njim kreće i Keni Keni, držeći kesu krutona.

– Ma zašto sve ovo tako liči na... na... *osamdeset devetu?* – izvaljujem.

– Dobra godina, Viktoro – kaže Pejton trudeći se da održi korak sa mnom. – Trijumfalna godina!

Stajem, a onda se polako okrećem ka njemu. Pejton me gleda pun nade i drhti.

– Uh, Pejtone, zaista si otkao, zar ne? – tiho pitam.

Posramljen, Pejton klima glavom kao da mu laskam. Skreće pogled.

– Imao si vrlo težak život, zar ne? – nežno pitam.

– Viktoro, molim te. – Prilazi Džej Di. – Pejton se šalio za flekice. Nećemo spasavati flekice. Uz tebe sam. Nisu toga vredne. *Umreće.*

Dok pali kolosalan džoint, tip s kamkorderom snima ogroman prostor u francuskim prozorima, a sočivo pilji u panoramu Junion skver parka bez lišća, u kamion s masivnim logotipom *Snepla* koji prolazi, u limuzine parkirane na trotoaru. Silazimo niz još jedno stepenište, zaputili smo se ka dnu.

– Da li bi, molim vas, iko spontano učinio neko dobro delo? Uklopite flekice. Bongo, vrati se u kuhinju. Keni Keni, dobijaš utešnu nagradu. Pejtone, pobrini se da Keni Keni dobije dva-tri sita i lepu ravnu spatulu. – Netremice ih gledam i mašem im da odu. Za sobom ostavljamo Kenija Kenija, koji na ivici suza drhtavom rukom trlja istetoviranog dobrog duha Kaspera na bicepsu. – Čao.

– Ma daj, Viktoro. Koliki je prosečan životni vek kluba... četiri nedelje? Do zatvaranja ih niko neće ni primetiti.

– Ako tako misliš, Džej Di, vrata su tamo.

– Ma, Viktoro, budi realan... ili se bar pretvaraj. Više nije osamdeset sedma.

– Nisam raspoložen za realnost, Džej Di, zato ne kenjaj.

Prolazeći pored bilijarskog stola, hvatam crnu kuglu i zabijam je u ugaonu rupu. Grupa zalazi dublje u klub. Sad smo u prizemlju, mračnije je, a Pejton mi predstavlja krupnog crnca s biciklističkim tamnim naočarima koji stoji pored glavnog ulaza i jede suši.

– Viktoro, ovo je Abdula, ali ćemo ga zvati Roko. Vodi celokupno obezbeđenje, a učestvovao je i u onom spotu *TLC*-ja koji je režirao Metju Ralston. Taj bik dobro izgleda.

– Drugo ime mi je Velemajstor B.

– Drugo ime mu je Velemajstor B – kaže Džej Di.

– Rukovali smo se prošle nedelje u Saut Biču – kaže mi Abdula.

– Lepo, Abdula, ali prošle nedelje nisam bio u Saut Biču, iako sam tamo polučuven. – Osvrćem se na ribu iz *Ditejlsa*. – Možeš to da zapišeš.

– Ma jesi, čoveče, bio si u predvorju *Flajing dolfina*, slikali su te – kaže mi Roko. – Bio si okružen školjkama.

Međutim, ne gledam Roka, nego sam usredsređen na tri detektora metala u predvorju i na ogroman beli luster iznad njih, koji prigušeno žmirka.

– Znaš, hm, za ovo, zar ne? – pita Džej Di. Smerna pauza. – Dej-mijen ih... želi.

– Šta to Dej-mijen želi?

– Hm. – Pejton pokazuje rukama na detektore kao na nagrade. – Ovo.

– Pa što onda ne dodamo i čekiranje prtljaga, dve-tri stjuardese i DC-10? Mislim, jebô te, šta je to?

– Obezbeđenje, čoveče – kaže Abdula.

– Obezbeđenje? Hoćeš onda cele noći pretresati i poznate ličnosti? – pitam. – Šta? Misliš da je ovo žurka za *kriminalce*?

– I Miki Rork i Džoni Dep potvrdili su za večeru – šapuće mi Pejton na uho.

– Ako želiš da pretresamo goste... – počinje Roko.

– Šta? Da mi pretresate Donu Karan? Da mi pretresate Markija Marka? Jebô te, da mi pretresate Dijanu fon Firstenberg? – vičem. – Neće moći.

– Ne, maco – kaže Pejton. – Detektori metala *sprečiče* pretresanje Dijane fon Firstenberg i Markija Marka.

– Ma jebô te, Čak Fajfer ima metalnu pločicu u glavi! Princeza Kadls ima metalnu šipku u nozi! – urlam.

Džej Di novinarki kaže: – Nesreća na skijanju u Gštadu, i ne pitaj me kako se to piše u originalu.

– Šta će se desiti kad Princeza Kadls prođe kroz jedan ovakav detektor i zazvone alarmi i popale se svetla... Gospode, ženu će infarkt da strefi. Da li neko zaista želi da Princeza Kadls završi na kardiologiji?

– Na listi gostiju navešćemo da Čak Fajfer ima metalnu pločicu u glavi i da Princeza Kadls ima čeličnu šipku u nozi – kaže Pejton, nesvesno zapisujući to u notes.

– Slušaj, Abdula. Želim samo da nipošto ne uđe niko koga ne želim. Ne želim da *iko* deli pozivnice za druge klubove. Ne želim da za večerom neki mangup pederčić daje Bariju Dileru pozivnicu za *Spermbar*, kapiraš? Ne želim da *iko* deli pozivnice za druge klubove.

– *Kakve* druge klubove? – kukaju Pejton i Džej Di. – *Ne postoje* drugi klubovi!

– O, dokle ćete kenjati – kukam za uzvrat, prolazeći kroz prizemlje. – Pobogu... mislite li da će Kristijan Letner dobiti napad pod tim detektorima? – Postaje mračnije kako zalazimo dublje u prizemlje, prema stepeništu koje vodi na jedan plesni podijum smešten u podrumu.

S najgornjeg sprata Bo dovikuje: – Alison Pul na liniji četrnaest. Hoće *odmah* da razgovara s tobom, Viktoro.

Svi skreću pogled dok riba iz *Ditejlsa* piše nešto na notes. Tip s kamkorderom joj nešto šapne, a ona klimne glavom, i dalje pišući. Odnekud se čuje stara stvar grupe *C+C Music Factory*.

– Reci joj da sam izašao. Reci joj da sam na liniji sedam.

– Kaže da je vrlo važno – monotonim glasom nastavlja Bo.

Zastajem da pogledam ostatak grupe, svi gledaju kud stignu samo ne u mene. Pejton šapuće nešto Džej Diju, koji kratko klima glavom. – Hej, video sam vas! – bream se. Pratim objektiv kamkordera ka nizu zidnih lampi koje tip snima i čekam Boa, koji se najzad naginje preko ograde i kaže: – Čudo, popustila je. Naći će se s tobom u šest.

– U redu, narode. – Naglo se okrećem ka grupi. – Konsultacije. Bongo, slobodan si. Ni sa kim ne raspravljaj o svom svedočenju. Idi. Džej Di, dođi ovamo. Moram da prošapućem s tobom o nečemu.

Preostali, možete da stanete pored tog šanka i tražite flekice. Čoveče s kamkorderom, sklanjaj to od nas. Pet minuta pauze.

Privlačim Džej Dija ka sebi, a on smesta počinje da blebeće.

– Viktore, ako je ovo zato što Mika nije tu i što ne možemo da je lociramo, molim te, za ime božje, nemoj sad to da isteruješ, jer možemo naći drugog didžeja...

– Umukni. Nije zbog Mike. – Zastajem. – Ali čekaj, *gde* je Mika?

– O, bože, ne znam. U utorak je puštala muziku u *Džeki Siksti*, pa onda na rođendanskoj zabavi Edvarda Ferlonga, a sada puf.

– Šta to znači? Šta znači *puf*?

– Nestala je. Niko ne može da je nađe.

– Pa sranje, Džej Di. Šta ćemo... ne, ne, *ti* ćeš to da središ – kažem mu. – Ja hoću da popričam o nečem drugom.

– O tome da li će nas Keni Keni tužiti?

– Ne.

– O rasporedu sedenja za večerom?

– Ne.

– O užasno slatkom mađioničaru koji je dole?

– Pobogu, *ne*. – Spuštam glas. – Ovo je, hm, ličniji problem. Treba mi tvoj savet.

– Jao, ne uvlači me u perverzije, Viktore – moli me Džej Di. – Ne podnosim da me uvlačiš u perverzije.

– Slušaj... – Obazirem se na ribu iz *Ditejlsa* i ostale, koji su se oklebjesili pored šanka. – Jesi li načuo išta o... fotografiji?

– Čijoj fotografiji? – uzvikuje.

– Psst, umukni. Pobogu. – Osvrćem se. – U redu, iako misliš da je *Erasure* dobra grupa, mislim da ipak mogu da ti verujem.

– *Dobri* su, Viktore, i...

– Neko ima, hajde da kažemo kompromitujuću fotografiju mene i izvesne mlade – nakašljam se – mlade dame, a od tebe tražim da saznaš da li će je, hm, u skoroj budućnosti, možda čak i sutra objaviti neki od najpodlijih ali ipak najčitanijih dnevnih listova ovoga grada, ili nekim čudom neće, i to je to.

– Verujem da umeš da budeš i manje određen, Viktore, ali sam se navikao – kaže Džej Di. – Samo mi daj dvadeset sekundi da te dešifrujem, pa ću ti se javiti.

– Nemam dvadeset sekundi.

– Pretpostavljam... ne, nadam se... da mlada dama *jeste* Kloj Berns, tvoja devojka?

– U stvari, imaš i trideset sekundi.

– Situacija je *That's Me in the Corner / That's Me in the Spotlight**?

– Dobro, dobro, da pojasnim: kompromitujuća fotografija izvesnog aktuelnog momka s ribom koja... ali nije uopšte nešto gadna ili tako nešto. Recimo samo da ga je ta devojka napala na prošlonedeljnoj premijeri u Central parku i da je neko njemu nepoznat to, hm, fotografisao, a slika bi delovala... čudno jer sam na njoj *ja*... stoga se *meni* čini da bi se... ahm... pogrešno shvatilo ako bih se *ja* raspitao... Moram li da nastavim?

Najednom Bo vrišti odozgo: – Kloj će se naći s tobom u pola deset u *Dopelgengeru*!

– Šta se desilo s *Flauersom*? Hoću reći, s *Metro Si Sijem* u pola dva-naest? – urlam i ja. – Šta se desilo s *Kafe Tabakom* u deset?

Poduža pauza. – Sad kaže u *Baueri baru* u pola deset. Kraj priče, Viktore. – Potom tišina.

– Kakvu to strahotu želiš da učinim? – Džej Di zastaje. – Viktore, da li bi ta fotografija... *ako* se objavi... sjebala odnose tog momka s izvesnom mladom manekenkom po imenu Kloj Berns i izvesnim nestabilnim vlasnikom... oh, recimo, hipotetički, *ovog* kluba, čije je ime Dejmijsen Načiz Ros?

– Ali nije u tome problem. – Privlačim Džej Dija bliže, a on, iznenađen, počinje da trepće, na šta moram da mu kažem: – Ne pali se. – Uzdišem. – Problem je u tome što fotografija *postoji*. Neki kretenski kolumnista tračer pustiće tu sliku u javnost, a ako bi srčani udar Princeze Kadls bio tragičan... to je *mačji kašalj*. – Stalno se obazirem preko ramena, i najzad svima kažem. – Moramo da siđemo i proverimo mađioničara. Izvinite nas.

– Ali šta je s Metjuom Broderikom? – pita Pejton. – Šta je sa salatama?

– Može da dobije dve! – dovikujem dok guram Džej Dija niz dugo strmo stepenište ka podrumu, a pošto je svetlost sve slabija, obojica se krećemo oprezno.

Džej Di ne prestaje da blebeće. – Znaš da sam uvek uz tebe, Viktore. Znaš da si zbog mene ne samo frajerčina nego i zvezda. Znaš da sam pomogao da se ova zabava nakrca poželjnim slavnim ličnostima. Znaš da ću učiniti sve, ali sad ti ne mogu pomoći jer...

* Stihovi iz pesme „*Losing My Religion*“ grupe R.E.M.: „Ono sam ja u uglu / ono sam ja pod reflektorom.“ (Prim. prev.)

– Džej Di, sutra u izvesnom redosledu imam foto-sesiju, reviju, intervju za „*House of Style*“ na MTV-ju, ručak s ocem, probu benda. Moram čak da podignem i jebeni smoking. *Pretrpan* sam. Plus se ova rupa otvara. Nemam vremena.

– Viktore, kao i uvek, videću šta mogu da učinim. – Džej Di snebiljivo manevriše niz stepenice. – A sada o mađioničaru...

– Zajebi mađioničara. Zašto ne angažujemo klovнове na štulama i došlepujemo jednog do dva slona?

– Izvodi trikove s kartama. Upravo je radio rođendan Breda Pita u *Džonsu* u Los Anđelesu.

– Stvarno? – sumnjičavo pitam. – Ko je sve bio?

– Ed Limato. Majk Ovic. Džulija Ormond. Madona. Modeli. Mnogo advokata i „zabavnog“ sveta.

Na dnu stepeništa čak je i hladnije.

– Hoću reći – nastavlja Džej Di – srazmerno gledano, bilo je prilično in.

– Ali in je aut – objašnjavam, škiljeći da vidim kuda idemo. Toliko je hladno da nam se dah magli, a rukohvat je leden na dodir.

– Šta to pričaš, Viktore?

– Aut je in. Kapiraš?

– In više... *nije* in? – pita Džej Di. – Tako?

Osvrćem se na njega dok silazimo sledećim stepeništem. – Ne, in je aut. Aut je in. Prosto, zar ne?

Džej Di trepće dvaput, drhteći, a obojica zalazimo dublje u tamu.

– Pazi, aut je in, Džej Di.

– Viktore, već sam ionako previše nervozan – kaže. – Danas me ne zezaj.

– Ne moraš čak ni da razmišljaš o tome. Aut je in. In je aut.

– Čekaj, dobro. In je aut? Jesam li bar to skontao?

Na dnu je toliko hladno da čak ni sveće ne ostaju upaljene, pri-mećujem da se gase dok prolazimo, a na TV monitorima vidi se samo šum. Na dnu stepeništa pored šanka mađioničar, koji liči na mladu nemačku verziju Antonija Banderasa ošišanu na keca, dokono meša špil karata, pogrbljenih je ramena, puši mali džoint, pije dijetalnu koka-kolu, u iscepanim je farmerkama i majici s džepićem, stil „povratak fundamentima“, prenaplašeno zapušten, a redovi praznih šampanjskih čaša iza njega odsijavaju ono malo svetlosti što dovde dopire.

– Tako je. Aut je in.

– Ali šta je onda tačno in? – pita Džej Di dok mu se magli dah.

– *Aut*, Džej Di.

– Dakle... in *nije* in?

– Nije u tome p-p-poenta. – Toliko je hladno da mi se bicepsi ježe.

– Ali šta je onda *aut*? *Aut* je *uvek* in? Šta je s pojedinostima?

– Ako to treba da ti se definiše, možda si u pogrešnom svetu – mrmljam.

Mađioničar nam neodređeno pokazuje znak mira.

– Radio si zabavu Breda Pita? – pitam.

Mađioničar izvodi da špil karata, stolica na kojoj sedi, jedna moja papuča i velika boca „apsolut“ votke s ribizlama nestanu, a onda kaže: – Abrakadabra.

– Radio si zabavu Breda Pita? – uzdišem.

Džej Di me mune i pokaže naviše. Uočavam ogromni crveni kuka-sti krst na kupolastoj tavanici.

– Toga verovatno treba da se otarasimo.

32

Vijugavo prema banci „Kemikal“ pored novog „Gapa“; sreda je, ali deluje kao ponedeljak, a grad se čini nejasno nestvarnim, nebo je otprilike kao iz oktobra 1973, a sada, oko 17.30, Menhetn je postao Buka: pneumatske bušilice, trube, sirene, lomljava stakla, kamioni za reciklažu, zviždaljke, gruvanje basa u novoj stvari Ajs Kjuba, neželjeni zvuk vuče se za mnom dok motam „vespu“ ka banci, stajem u red pred bankomatom, većinom su tu orijentalci koji pilje u mene kako se pomeraju u stranu, dvoje se naginju unapred i sašaptavaju.

– Kud si ti pošao s tim mopedom? – pita neki drkadžija.

– Hej, kud si ti pošao u tim pantalonama? Čuj, motor nema karticu i ne uzima gotovinu, stoga iskuliraj. Gospode.

Izgleda da tek svaki deseti bankomat ima novca u sebi, te dok čekam, moram da pogledam svoj odraz u oplati od čeličnih ogledala na stubovima iznad bankomata: visoke jagodice, koža boje slonovače,

zift-crna kosa, poluazijatske oči, savršen nos, ogromne usne, definisana donja vilica, farmerke s pocepanim kolenima, majica ispod košulje s dugačkom kragnom, crveni prsluk, plišana jakna, nemarno se držim, preko ramena su mi roleri, najednom se setim da sam zaboravio gde večeras treba da se nađem s Kloj, i uto mi zapišti pejdžer. Bo. Otvaram „panasonik EBH 70“ i javljam mu se na klub.

– Nadam se da Bongo nije šiznuo.

– Potvrde dolaska, Viktor. Dejmijen je šiznuo. Upravo je zvao, besan...

– Jesi li mu rekao gde sam?

– Kako bih mogao kad ni *ja* ne znam gde si? – Pauza. – Gde si? Dejmijen je bio u helikopteru. Tačnije, izlazio je iz helikoptera.

– Čak ni *ja* ne znam gde sam, Bo. Šta kažeš na to? – Red se polako pomera unapred. – Je li on u gradu?

– Ne. Rekoh da je bio u helikopteru. Rekoh da je bio u he-li-ko-pte-ru.

– Ali *gde* je bio he-li-ko-pter?

– Dejmijen misli da je sve totalno sjebano. Imamo četrdesetak zvanica koje *nisu* potvrdile za večeru, pa bi se raspored sedenja mogao protumačiti kao besmislen.

– Bo, to zavisi od definicije besmislenog.

Duga pauza. – Ne pričaj mi da to znači svašta nešto, Viktor. Na primer, evo kakva nam je situacija sa slovom O: Tejtum O’Nil, Kris O’Donel, Šinejd O’Konor i Konan O’Brajen da, ali ništa od Toda Oldama, koga, koliko čujem, neko proganja i u totalnoj je panici, kao ni od Kare Otis i Oribea...

– Opusti se – šapućem. – To je zato što svi rade revije. Sutra ću popričati s Todom, videću ga na reviji, ali Bo, *šta se dešava?* Konan O’Brajen *dolazi*, ali Tod Oldam i Kare Otis *možda neće?* To naprosto nije prihvatljiv scenario, maco, ali ja sam sad pred bankomatom, na „vespi“, i ne mogu baš da pričam... hej, šta *ti* gledaš?... ali nemoj da je Kris O’Donel na večeri i prišao mom stolu. Kloj misli da je presladak, pizda mu materina, i sutra uveče mi uopšte ne trebaju takva očajna sranja.

– A-ha. Dobro, bez Krisa O’Donela, važi, skontao. Viktor, sutra rano ujutru moramo da prođemo kroz opsežna slova: M i S...

– Zajedno smo jači. Ne cmizdri, Bo. Deluješ tužno. Sada sam stigao na red da uzmem malo gotovine. Moram da idem i...

– Čekaj! Rendi Gerber je u gradu...

– Stavi ga pod G, ali ne za večeru sem ako ne dolazi sa Sindi Kroford, u kom slučaju jeste pozvan na večeru i to znaš pod kojim slovom, maco.

– Viktor, probaj ti da se objasniš sa Sindinim medijskim agentom. Probaj da dobiješ jasan odgovor od medijskog agenta Antonija Sabata Mlađeg...

Prekidam vezu, najzad ubacujem karticu, ukucavam šifru (KUL-TIP) i čekam, razmišljajući o rasporedu sedenja za stolovima 1 i 3, a onda mi zelene reči na crnom ekranu kažu da na računom više nema sredstava (stanje je minus 143 dolara), pa stoga neću dobiti nikakvu gotovinu, pri čemu sam poslednje pare stucuo na frižider sa staklenim vratima zarad članka o mojoj gajbi za *El Dekor* koji nikad nije objavljen, te mašinu udaram pesnicom, stenjem „Kakvo sranje“, a pošto je potpuno bespredmetno pokušavati opet, tražim ksanaks po džepovima, no uto me neko mune, pa odlazim gurajući moped, smoren.

Krstareći Avenijom Medison, stajem na semaforu ispred *Barniza*, a Bil Kaningem me fotka i dovikne: – Je li to „vespa“? – na šta ja dignem palac; on stoji pored Holi, oble plavuše koja liči na Peta Kensis, za koju mi je, dok smo prošle nedelje pušili heroin, rekao da je možda lezbejka, što je u nekim krugovima odlična vest; ona mi maše u plišanom šortsu, crveno-belim prugastim čizmama s platformom, oko vrata srebrni simbol mira, ultrastrukić, pojavila se na naslovnoj strani poslednjeg *Madmoazela*, a posle celodnevni revija u *Brajant Parku* deluje pomalo sumanuto, ali na kul način.

– Čao, Viktor! – Nastavlja da maše čak i pošto sam navezao „vespu“ na trotoar.

– Čao, Holi.

– Ja sam Anžaneta, Viktor.

– Hej, Anžaneta, šta ima, šećeru? Sva si mi kao Uma. Super garderoba.

– To je „odlepljeni retro“. Danas sam uradila šest revija. Smoždena sam – kaže dajući autogram. – Videla sam te na reviji Kalvina Klajna kako daješ Kloj moralnu podršku. A to je baš kul.

– Maco, nisam bio na reviji Kalvina Klajna, ali si mi ti i dalje sva kao Uma.

– Viktor, sigurna sam da si bio na reviji Kalvina Klajna. Videla sam te u drugom redu, pored Stivena Dorfa, Dejvida Sala i Roja Libentala. Videla sam kako poziraš nekom fotografu u Četrdeset drugoj ulici, a onda ulaziš u jeziva crna kola.